NOTE SLAVO-ROMÂNE III.

Pe de rost (de rost, de-a rostul, pe de-a rostul)

În această expresie, cuvântul *rost* (<lat. *rostrum*) are înțelesul de „gură" ca în textele vechi[1]). Traducerea franceză literală a lui *a ști pe de rost* ar fi deci „savoir par bouche, de bouche", cum se și zice de altfel uneori franțuzește în loc de obișnuitul „savoir par coeur".

După cum a observat foarte just A. Scriban, locuțiunea adverbială românească trebue comparată cu cea rusească *naizúst* „par coeur"[2]). Într'adevăr cele trei elemente ale celor două locuțiuni își corespund exact: *pe—na* „sur", *de—iz* „de", *rost—ustá* „bouche". Aceeași locuțiune se întâlnește și în bulgară *(naizúst)* și în sârbă *(naìzust)*. E în afară de orice îndoială că locuțiunea rusă e de origine cărturărească, slavonă (în limba populară rusă „gură" se zice *rot; ustá* e de origine savantă, slavonă bisericească). Din slavona literară a școlilor mănăstirești, expresia a trecut în limbile populare ale țărilor ortodoxe în care limba bisericii, limba scrisă, era slavona, adică în rusă, bulgară, sârbă, iar în limba română sub forma unui decalc linguistic. De altfel însăși forma slavonă la rândul ei e numai un decalc linguistic după grec. ἀπὸ στόματος „par coeur, de mémoire, de bouche"[3]).

Expresia e cunoscută pe întreg teritoriul dacoromân. La

---

[1]) S. Pușcariu, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache*. I. Lateinisches Element, Heidelberg, 1905, p. 132, s. v. *rost*.

[2]) A. Scriban, *Dicționaru limbiĭ românești*, Iași, 1939, s. v. *rost*.

[3]) După o comunicare verbală a colegului Șt. Bezdechi.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51 UTC)

Nord şi Vest de Carpaţi e singura locuţiune întrebuinţată pentru a exprima ideea de „par coeur". În schimb, la Est şi Sud de Carpaţi, o concurează o altă expresie, tot de origine şcolărească, creată tot în şcoalele greceşti. E vorba de locuţiunea *pe din afară*. De data aceasta decalcul linguistic a fost făcut direct după forma grecească ἀπ' ἔξω (popular ἀπ' ὄξω)[1]), fără a trece printr'o filieră străină. Ca în cazul altor elemente neogreceşti, relativ recente (sec. XVIII, XIX), nici decalcul acesta linguistic făcut după modelul unei locuţiuni neogreceşti n'a trecut Carpaţii în Ardeal, Banat, etc., unde se întrebuinţează exclusiv expresia mai veche *pe de rost, de rost,* etc., decalcată după slavonescul **наизоустъ, изъ оустъ**[2]).

Ἀπὸ στόματος > **изъ оустъ, наизоустъ** > *de rost, pe de rost,* etc., e o foarte bună ilustrare a unităţii de civilizaţie a popoarelor care au stat subt influenţa Bizanţului.

A udi, a uidi „a rămânea"

Prin Sudul şi Vestul Banatului, Vestul Olteniei şi Valea Timocului sunt obişnuite formele *a udi, udesc* (pronunţate *a udz'í, udz'ésc)* şi *a uidi, uidesc* cu înţelesul de „a rămânea". Formele cu diftongul *ui-* sunt din Oltenia, Bulgaria şi Craina Negotinului, iar cele cu *u-* sunt din Banat şi Sârbia Orientală, la Est de Morava[3]). Aspectul fonetic şi răspândirea geografică a acestor forme ne îndreaptă spre graiurile slave meridionale, bulgare şi sârbe, din regiunile amintite şi din vecinătatea lor, de unde au fost împrumutate în graiurile româneşti din Sârbia, Bulgaria, Banat şi Oltenia. Prin dicţionarele sârbo-croate şi bulgare n'am găsit însă nimic ce ar putea servi de etimon verbului bănăţean şi oltean. Aceasta nu însemnează însă că prin graiurile bulgare de Nord-Vest şi cele sârbeşti de Nord-Est să nu se găsească un

---

[1]) Asupra acestor forme greceşti mi-a atras atenţia d-l H. Sarafidi.

[2]) Expresia slavonă **изъ оустъ** e dată şi de Miklosich în *Lexicon palaeoslovenico-graeco-latinum*, s. v. **оустъ**.

[3]) Candrea-Adamescu, *Dicţionarul enciclopedic ilustrat* „Cartea Românească", s. v. *uidi*.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51

verb asemănător care a servit de prototip celui românesc. Se poate ca cercetările dialectale viitoare să-l descopere de acum înainte.

E totuşi mai probabil că prototipul slav meridional al lui *uidi, udi* a dispărut din graiurile vii actuale bulgare şi sârbeşti. În trecut însă a existat cu siguranţă şi s'a păstrat mai mult timp numai în graiurile slave dispărute de tip slav meridional din Oltenia şi Banat (în Bulgaria de Vest şi Sârbia de Est graiurile româneşti par a fi fost importate relativ recent). Forma protoslavă a acestui verb a trebuit să fie *uiti, uidǫ, uideši* (de altfel aceasta e forma paleoslavă), iar înţelesul i-a fost acela de „a pleca, a scăpa". Miklosich, în *Lexicon palaeoslovenico-graeco-latinum,* îl traduce cu „evadere, elabi". Verbul se întâlneşte astăzi în rusă: *ujtí, ujdú, ujdëš* „weg-, fortgehen, entgehen, entkommen"; poloneză: *ujść, ujdę, ujdziesz* „entgehen, entfliehen"; cehă: *ujíti, ujdu, ujdeš, ujde* „échapper au danger". Chiar şi o limbă slavă de Sud l-a păstrat până astăzi, anume slovena, subt forma *uiti,* cu înţelesul de „a se duce, a scăpa".

Forma *uiti, uidǫ* e compusă din verbul *iti, idǫ* „a merge" precedat de prefixul verbal *u-* care corespunde prefixelor verbale germane „weg-, fort-, ent-".

De ce a dispărut acest verb din sârbo-croată şi bulgară, pe când în celelalte limbi slave s'a păstrat?

În ce priveşte sârbo-croata, cauza dispariţiei lui *uiti* a fost omonimia, căci în această limbă, în urma trecerii lui *v* iniţial la *u*, forma compusă din verbul *iti, idǫ* şi prefixul verbal *vŭ-(vŭn-)* (prepoziţia *vŭ* are sensul de „în"), verb având înţelesul de „a intra", a devenit omonimă cu forma compusă din *iti, idǫ* plus prefixul verbal *u-*. „A intra" se zice sârbeşte *ući, ugjem, ugješ*[1]), dintr'un mai vechiu **ujti, *ujdem, *ujdeš*. La fel a trebuit să fie în sârbo-croată şi forma verbului care a însemnat „a pleca, a scăpa". Pentru evitarea omonimiei supărătoare, s'a recurs la formele *izbeći, umaći, uprcati, uteći* pentru sensul de „a

[1]) În lucrări ştiinţifice, ceeace în ortografia obişnuită e notat *gj* sau mai des *dj*, e redat printr'un *đ* tăiat, inexistent în unele tipografii româneşti.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51

scăpa", în care prefixul verbal e, cu excepţia lui *izbeći*, acelaşi, *u-*, iar verbul *iti, idǫ* a fost înlocuit prin alte verbe cu înţeles asemănător. Graiul din care a fost împrumutată forma din Banat şi Sârbia *a udz'í* prezenta metateza caracteristică sârbo-croatei (**ujdc>*udjc>*ugjc*). E probabil că în acest graiu nu exista încă omonimia supărătoare „a intra, a scăpa", iar *v* iniţial încă nu trecuse la *u*.

Redarea lui *gj* sârbo-croat, în graiurile româneşti din Banat şi Sârbia, prin *dz'* sau *d'* e obişnuită (cf. *gragja*>rom. băn. *grádz'e* „lemn de clădit"). Forma *a udi, udesc* e un hiperurbanism creat de cărturari după analogia lui *a logodz'i : a logodi*[1]).

De ce a dispărut în graiurile bulgăreşti atât *uiti, uidǫ* „a pleca, a scăpa", cât şi **vъ̆iti, *vъ̆idǫ* „a intra"? După analogia lui *do-idǫ>(da) dojda* „să viu", forma modernă bulgară a lui *uidǫ* ar trebui să fie *(da)*ujda* „să scap". (Acesta este etimonul lui *a uidi* din graiurile româneşti din Oltenia, Bulgaria de Nord-Vest şi Craina Negotinului[2]). O formă mai veche *(da)*vъ̆ida* „să intru", presupunând o pronunţare mult-puţin bilabială a lui *v* obişnuită în graiurile bulgăreşti, ar fi trebuit să ajungă aproape omonimă cu *(da)*ujda* „să scap". Printr'un „tratament terapeutic complet", cum a zis Gilliéron, amândouă verbele au fost înlocuite. Pentru „a scăpa" se zice *utekvam, ubĕgvam* (prefixul verbal e acelaşi *(u-)*, iar pentru „a intra" se zice *vlazjam, vlizam, vlĕzvam*.

Trecerea dela sensul de „a scăpa" la acela de „a rămânea" a verbului *a uidi, a udz'i* s'a făcut pe teren românesc. Sensul de „a

---

[1]) Dicţionarul Academiei Române scrie *grade, gradie* pentru *gradz'e, gradz'ie*. Evident şi acestea sunt forme reconstruite după acelaşi procedeu.

[2]) Ţinând seamă că forma *da dojda* „să viu" apare şi subt forma *da doda*, cu dispariţia lui *j* dinaintea lui *d*, ne putem închipui existenţa unui *da *uda, da *udeš* „să scap" din care am fi avut românește *a udi*, devenit în Banat *a udz'i*. În cazul acesta *a uidi* şi *a udi* ar fi din două graiuri bulgăreşti, în întâiul s'a zis *da dojda, da *ujda*, în al doilea *da doda, da *uda*. Mi se pare totuşi, din motive de geografie linguistică, că *a udi*, recte *a udz'i*, e dintr'un graiu sârbo-croat.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51 UTC) CLUJ

rămânea" s'a desvoltat din expresii ca următoarea: (Am avut zece oi. Şapte mi-a mâncat lupul şi) *au uidit* (numai trei).

Ca în cazul lui *tigvă : ticfă*[1]), şi aici aspectul fonetic al elementului slav şi geografia linguistică ne fac să admitem două căi de împrumuturi slave: una bulgară şi una sârbească. În realitate *a uidi* are o arie situată mai la răsărit decât aceea a lui *a udz'i;* întâia e în contact cu teritoriul limbii bulgare, iar a doua cu acela al limbii sârbeşti.

Sufixul -ui al verbelor de origine maghiară

Profesorul Sextil Puşcariu, în DR, VI (1929—1930), p. 520—524 şi *La Transylvanie,* Bucureşti, 1938, p. 42, susţine că verbele de origine maghiară de tipul lui *bănui, bântui, cheltui* au intrat în limba română prin mijlocire slavă. Slavii din Ardeal au împrumutat o seamă de verbe dela Unguri adăugându-le sufixul *-ovati,* prez. *-ujǫ,* iar Românii le-au împrumutat la rândul lor dela Slavi, de ex. ung. *bántani*>sl. **bantovati, *bantujǫ*>rom. *bântui.* Astfel de verbe de origine maghiară având sufixul *-ovati* există de altfel în limbile slave moderne, de ex. sârb. *bantovati, bantujem,* bulg. *bantuvam,* ucr. *bantuju.* La fel au existat verbe de tipul acesta şi în slava din Ardeal înainte de dispariţia populaţiei slave din această provincie. Românii n'au ajuns dela început în contact direct cu populaţia maghiară aşezată mai la Vest; între Românii din Ardeal şi Ungurii de pe câmpia Tisei exista o zonă slavă. Numai după ce aceşti Slavi au fost asimilaţi şi după ce Ungurii au început să se aşeze, trecând dincolo de păduri, spre răsărit, în Ardeal, a început contactul direct dintre cele două popoare.

Mi se pare în afară de orice discuţie că, într'o epocă al cărei sfârşit trebue pus în secolul al XII-lea, când s'a întâmplat asimilarea completă a Slavilor din Ardeal (căci în sec. al XIII-lea documentele nu vorbesc despre o populaţie slavă în această regiune)[2]), pe Românii aşezaţi la munte îi separa de Ungurii care

[1]) DR., X, 35 sq.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51

ocupau câmpiile şi basinurile mai largi o populaţie slavă (sau mai degrabă slavo-română) împinsă spre marginile şesurilor şi basinurilor de populaţia maghiară care practica creşterea extensivă de vite obişnuită în stepe[1]). E deci posibil în principiu ca unele elemente maghiare să fi intrat în limba română prin intermediul acestor Slavi.

Dar sufixul *-ui* al verbelor de origine maghiară poate fi explicat şi altfel. Romanistul din Zagreb P. Skok, în *Slavia*, VIII (1929), 627, vede în înlocuirea terminaţiunii infinitivului unguresc *-ni* prin *-ui* (<sl. *-ujǫ*) dovada că Românii „s'au obişnuit complet cu modelul morfologiei slave" înaintea contactului lor cu Ungurii[2]).

În limba română n'au putut intra, spune Skok, elemente maghiare prin intermediul slav, căci prin secolele IX-XII erau foarte puţini Slavi în regiunile de contact româno-maghiar[3]).

Mi se pare exagerat de a pretinde că întrebuinţarea lui *-ui* denotă o „obişnuire completă" cu modelul morfologiei slave. Verbele în *-ui* au doară o conjugare pe de-a'ntregul romanică, având toate terminaţiunile de origine latină; *mîlui* se conjugă ca *înflori*. E adevărat că sufixul dinainte de terminaţiune e de origine slavă, dar aceasta nu ţine de morfologia propriu zisă, de conjugarea verbului.

O părere apropiată de cea a lui Skok a emis Reichenkron în *Ungarische Jahrbücher*, XX, 11: În Ardeal, în urma convieţuirii româno-slavo-maghiare, s'a născut la Români sentimentul că un verb slav sau maghiar poate fi românizat cu ajutorul sufixului *-ui*. În felul acesta au fost românizate mai târziu cu ajutorul sufixului *-ui*, verbele de origine maghiară şi după ce Slavii au fost asimilaţi de Români şi de Unguri.

Întrebuinţarea sufixului slav *-ui* la verbele de origine maghiară trebue socotită, după părerea mea, ca aparţinând fenome-

[1]) DR, X, 523; *Revue de Transylvanie*, X (1944), 81.

[2]) „Les Roumains qui viennent vers le Nord se sont déjà complètement habitués au modèle de la morphologie slave".

[3]) „Aux IX-XII-e siècles il y a bien peu de Slaves dans ces contrées pour qu'on puisse admettre la pensée que les Roumains ont pris le vocabulaire hongrois par l'intermédiaire slave".

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51

nelor pe care le-a semnalat A. Graur în *Désinences pour mots étrangers* (extras din *Bulletin Linguistique*, II — 1934). De ex. sârbo-croata a extras din aoristul verbelor greceşti sufixul *-isati* pe care l-a întrebuinţat la început la verbele de origine grecească, iar pe urmă şi la verbe de altă origine, germană *(karaktèrisati)*, turcă *(kurtàlisati)*, etc. La fel în germană verbele noi de origine străină sunt formate cu sufixul *-ieren*, extras din verbe împrumutate limbii franceze.

Prin urmare sufixul *-ui*, extras dintr'o mulţime de verbe de origine slavă, a devenit un *sufix pentru verbe străine*, deci şi pentru verbele împrumutate dela Unguri[1]).

H final în elementele slave

În elementele de origine slavă *h* final e redat în diferitele graiuri româneşti prin *f*, *v* sau *u̯*. Astfel slavului *praxŭ* îi corespunde, după regiuni, *praf*, *prav* şi *prau̯*. Repartizarea geografică, de altfel fără importanţă pentru problema ce ne preocupă, a acestor forme se poate face uşor cu ajutorul Atlasului Linguistic Român. În linii mari, *v* se întâlneşte prin Moldova şi Transilvania, iar *u̯* prin Banat şi Crişana.

Iată alte câteva exemple de *h* final slav: *vrŭxŭ>vârf, vârv, vâr* (articulat *vârul); vraxŭ>vraf, (vrav, vrau̯); puxŭ>puf; zaduxă>zăduf, (zăduv); naduxŭ>năduf, (năduv); produxŭ, prĕduxŭ>prodúf, (produv), preduf; duxŭ>duf*[2]); *văzduxŭ>văzduf, (văzduv)*[3]).

Trecerea aceasta a lui *h* final la *f* (*v*, *u̯*) se întâlneşte şi la alte elemente străine. Astfel un *vatah* mai vechiu, probabil de origine tătărească, a devenit *vătaf, (vătav)*. De asemenea lui *Zi-*

---

[1]) Pe lângă această funcţie, sufixul *-ui* o are şi pe aceea de a forma verbe denominative dela substantive de orice origine, de ex. *lege : legiui, faptă : făptui, carne : cărnui*, etc. Această funcţie a luat naştere din sentimentul pe care îl au subiecţii vorbitori că forme ca sl. *darovati*>rom. *dărui, napastvovati*> *năpăstui, sŭvětovati*>*sfătui*, etc. sunt derivate dela *dar, năpastă, sfat*, etc.

[2]) Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*, s. v. *duh*.

[3]) *Ibid.*, s. v. *văzduh*.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51 LUJ

lah unguresc îi corespunde în graiul local *Zălau*[1]) şi *Zălav*[2]). Nu poate fi deci susţinută părerea unora (de ex. Gustav Weigand) că elementele slave având *f* final în loc de *h* final au fost împrumutate cu *f* final din bulgară, deoarece în unele graiuri bulgăreşti e obişnuită trecerea *-h>-f*.

Cum se explică excepţiile la legea aceasta fonetică? În ce priveşte pe *duh* şi *văzduh*, *h* final se datoreşte faptului că aceste două cuvinte sunt elemente cărturăreşti, împrumutate din slavona bisericească. Mai ales întâiul e un termen bisericesc (cf. *Duhul Sfânt)* foarte des auzit în cursul slujbei. Din cauza lipsei lui *h* final, şi adeseori în general a lui *h* în orice poziţie, în graiurile populare, *-h* în aceste elemente de origine „savantă" e înlocuit prin cea mai apropiată consoană din punct de vedere acustic şi articulatoriu, anume prin *c* sau *g: duc (Ducul Sfânt), văzduc, văzdug*.

Pentru *duh* am constatat în multe regiuni existenţa dubletului *duf : duh*, întâiul fiind un termen popular cu sensul de „emanaţie, gaz, vapori" (de ex. *duful* care iese iarna din grămada de gunoiu), iar al doilea fiind de origine bisericească şi însemnând „spirit" *(Duhul Sfânt)*, „demon"[3]).

În textele vechi, forme ca *prah* (sec. XVI-XVII), *vîrh* (a. 1600), *văduh* (sec. XVII) trebue de asemenea considerate ca forme cărturăreşti; scriitorul a păstrat grafia slavonă pentru aceste cuvinte. E probabil că le şi pronunţa cu *h* final. De altfel pentru vremea aceea putem presupune că trecerea *-h>-f* nu s'a efectuat pretutindeni. De aceea îl găsim şi pe *vătah* (sec. XVI-XVII) fără *-h* trecut la *-f*.

Aceeaşi explicaţie e valabilă şi pentru forma *năduh*, întrebuinţată de Anton Pann[4]).

---

[1]) Forma greşită, întrebuinţată de intelectuali, *Zalău*, se datoreşte analogiei toponimicelor atât de numeroase terminate în *-ău*.

[2]) Prin apropierea Zălaului trece linia de izoglosă care desparte aria lui *-v* de cea a lui *-u: prav // prau* „praf". În limba literară Zălaul ar trebui să aibă forma **Zălaf*.

[3]) Tiktin, *op. cit.*, s. v. *duh*, semnalează forma *duf* cu înţelesul de „demon maritim" la T. T. Burada, *O călătorie în Dobrogea*, Iaşi, 1880, p. 89.

[4]) Tiktin, *op. cit.*, s. v. *năduh*.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51 LUJ

Rămân câteva forme populare răzleţe şi rare ca *produh* (Mold.), *produc* (Banat), *preduc, zăduh* care pot fi explicate ca având fonetismul slav reîmprospătat prin împrumuturi mai recente din graiurile slave învecinate (e vorba de Moldova şi Banat)[1]). *Zăduh* popular dialectal — şi alte forme populare asemănătoare cu *h* final, — poate fi deci considerat ca fiind rezultatul contaminării unui *zăduf* mai vechiu cu un *zaduh* slav, împrumutat recent dintr'un graiu slav oarecare (bulgar, ucrainean sau sârbesc).

Existenţa unui *h* la sfârşitul unui element din limba comună de origine slavă e prin urmare un indiciu că elementul respectiv e de origine savantă.

Leancă „alergătoare"

Dicţionarul Academiei, după sugestia făcută de P. Skok în *Revue des Études Slaves*, III (1923), 71, compară forma ardelenească *leancă* „alergătoare, unealtă pe care se pun mosoarele când se urzeşte pe pari" cu sârbo-croat. *ljenka* „perche qui sert à étendre le linge". P. Skok susţine de altfel că forma românească a fost împrumutată din sârbo-croată.

Răspândirea geografică a lui *leancă* ne împiedecă însă să ne gândim la un împrumut sârbesc. Aria de răspândire a elementelor sârbeşti e Banatul cu regiunile învecinate din jud. Hunedoara şi din Crişana. *Leancă* nu se găseşte însă în Banat şi nici în ţinuturile vecine, ci numai în Transilvania, şi anume în regiunile limitrofe cu Săcuimea. În cursul anchetei pentru ALR l-am întâlnit în satul Vânători (jud. Târnava-Mare), la graniţa ţinutului locuit de Săcui.

Etimologia lui *leancă* este ung. *léánka* (jud. Trei-Scaune[2]), *lejánka* (jud. Odorheiu), *lilánka* (Săcuime), *lijánka* (jud. Nă-

[1]) Pentru formele *preduc* şi *zăduh* Tiktin (şi Damé) nu arată din ce regiune sunt.

[2]) În graiul ungurese din Covasna (jud. Trei-Scaune), am notat forma *leánka*.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51

săud), *jánka* (comitatul Szabolcs). Sensul formelor ungureşti este acela de „alergătoare“[1]).

Forma ungurească la rândul ei pare a fi tot de origine slavă. Etimonul trebue să fie acelaşi ca al românescului *letcă*<bulg. *letka* „fusul sucalei“ (cf. s.-cr. *lëtka* „id.“, sloven. *letka* „Spulrad-spindel“, ceh. *letka* „alles Fliegende“, pol. *lotka* „Schwungfeder“). Grupul *-tk-*, foarte rar în limba maghiară, a fost înlocuit cu *-nk-*[2]). Forma **lenka* a fost apoi apropiată, prin etimologie populară, de diminutivul *leányka* „fetiţă“.

E. PETROVICI

[1]) Iată definiţia dată de Szinnyei, *Magyar Tájszótár*, s. v. *lëányka:* az az állvány, a mely a fonalas csöveket tartja, mikor a fonalat a fonalvetőre fölvetik, „suport care ţine mosoarele cu firele de tort când se urzesc firele pe urzoiu“.

[2]) E în realitate o disimilare: ocluzivă surdă+ocluzivă surdă> ocluzivă sonoră nazală+ocluzivă surdă.

BDD-A14876 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul“
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 23:58:51)